

РЕШЕНИЕ

№ 7686

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Адриан Янев

при участието на секретаря Гургана Маринова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9287** по описа за **2021** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по подадена касационна жалба от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) срещу Решение № 20152015 от 06.07.2021 г., постановено по НАХД № 4965/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав, с което отменен Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 2400668, издаден от СДВР, с който на И. К. К. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложена глоба в размер на 400 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се релевират основания за неправилност на решението на СРС. Твърди се, че електронният фиш съдържа всички задължителни реквизити за издаването му, безспорно е установено посоченото в ЕФ нарушение, както и че законово е ангажираната административнонаказателната отговорност на нарушителя. Моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да потвърди процесния електронен фиш. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът И. К. К. с представен писмен отговор оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, XV касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 15.11.2017 г. около 14:31 часа, моторно превозно средство „БМВ 520 И“, с ДК [рег.номер на МПС] се е движило в [населено място], по [улица]с посока на движение от Телевизионната кула към Посолство на Република Румъния, със скорост от 84 км/ч, при максимално разрешена за движение в населено място - 50 км/ч, като е превишил разрешената скорост с 34 км/ч. Нарушението е констатирано с техническо средство – стационарна видео – радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения тип „SITRAFFIC E. 400“, в която е отразен регистрационният номер на лекия автомобил, дата и час на измерването, мястото и скоростта. За системата за видеонаблюдение е представено удостоверение за одобрен тип средство за измерване. Приложен е още протокол за извършена метрологична проверка на техническото средство.

По делото е приложена справка за собственици, изготвена от КАТ за МПС – лек автомобил марка и модел „БМВ 520 И“, с рег. [рег.номер на МПС] . В същата е отразено, че В. Г. А. е собственик/притежател на автомобила, а И. Е. А. е предстоящ собственик. Не са представени други документи, имащи отношение за собствеността на автомобила.

Приложена е Декларация от И. Е. А., с която декларира, че на дата 14.11.2017 г. в 20:00 часа е предоставил автомобила на И. К. К. и на 15.11.2017 г превозното средство с рег. [рег.номер на МПС] е било във владение на К.. Превозното средство му е било върнато в 20:00 часа на 16.11.2017 г. Към декларацията е представено и копие на свидетелство за управление на МПС на И. К. К..

За да отмени електронния фиш, районният съд е приел, че контролният орган е допуснал съществено нарушение при използване на процесуалните механизми за установяване на субекта на отговорността, като не е предоставил възможност на другия собственик на МПС-то да посочи кой е управлявал на въведената дата автомобила.

Така поставеното решение е правилно.

Настоящият съдебен състав споделя крайните изводи на районния съд, че при съставянето на обжалвания административен акт са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на административно-наказателното производство.

Съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. А съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП собственикът на превозното средство, при управлението на което е извършено нарушението, разполага с две възможности: в 14-дневен срок от получаване на електронния фиш да заплати глобата или да предостави в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена

декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира. От важно значение е собственикът да подаде декларацията, с която да посочи лицето, управлявало автомобила.

В разглеждания случай не се установява, че И. Е. А. е собственик на процесния автомобил. В приложената справка е отразено, че същият е предстоящ собственик, т. е. бъдещ собственик. При положение, че не се представят документи за собственост на МПС – то (договори или поне голям талон), то следва в регистъра точно да се отразява коректно информацията за собствеността, без да се използват противоречиви понятия. Не става ясно какво се има предвид под „предстоящ собственик“ към момента на извършване на нарушението. В този смисъл касационната инстанция намира, че не е доказано по категоричен начин, че И. Е. А. е собственик на автомобила, поради което не може да се приеме, че същият може да подаде декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, с която да посочи лице, управлявало автомобила. Това означава, че не може да се ангажира отговорност на И. К. К., посочен в декларацията, доколкото не е установено, че е подадена от собственика на МПС – то. В този смисъл не са налице основанията за касиране на съдебния акт по смисъла на чл. 218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора на ответника следва да бъдат присъдени разноски в касационното производство, които са в размер на 300 лева за адвокатско възнаграждение (видно от договора за правна помощ). Неоснователни са възраженията за прекомерност на адвокатски хонорар, тъй като е съобразен с минималните размери по чл. 18 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20152015 от 06.07.2021 г., постановено по НАХД № 4965/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. К. К., ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 300 лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение в касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

